

אדרה, מיכלים

מסוף הרפת המשתתית - היה היה פעם

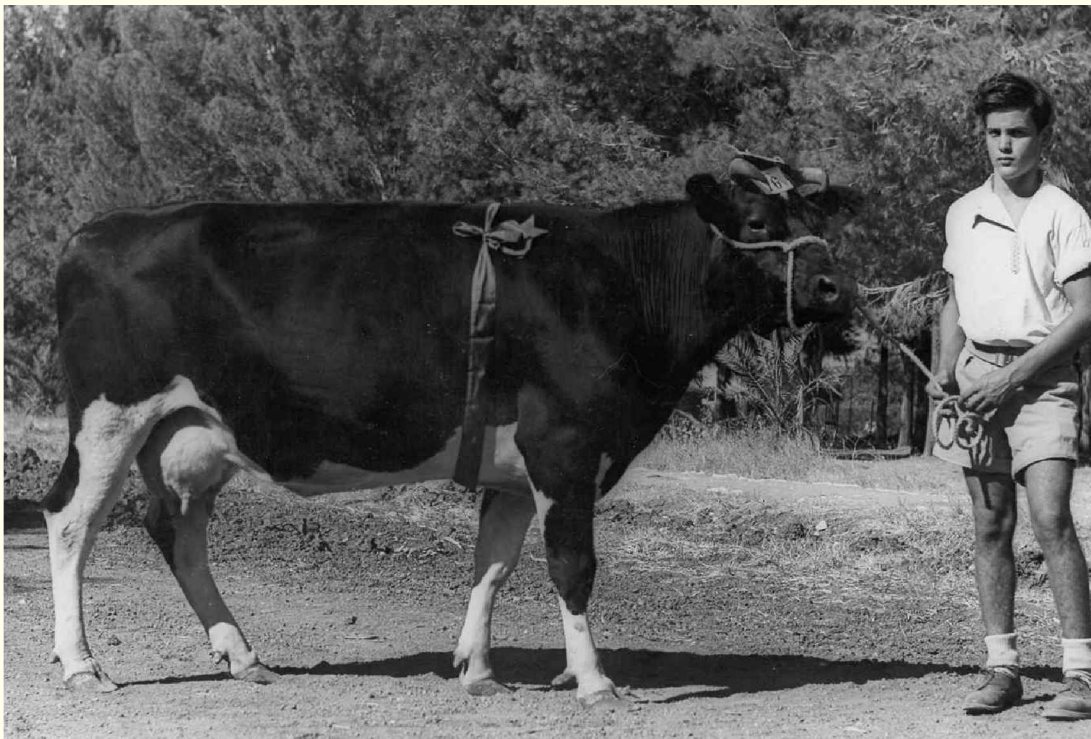
סיפור ילדים בעיקר...

אדם שעוזב מחוזות ילדותו וגוריו, אינו כצפה עם שובו הקצר, לשם ביקור בלבד, למצוא כחש את אשר אהב בילדותו. דבר לא נעצר כידוע לנו, מה שהיה לא יהיה, הטוב תמיד ישרוד כאן בינינו כשהוא משנה פנים וצורה וכמוהו הרע

רובצת, ילטף אותה, יאמר לה מילה או שתיים ויבין היטב את תשובתה. למה הילד ההוא נזעק לפניכם ומעלה זיכרונות ממקום נדיר ומיוחד? משום שפתאום הוא שם לב שהפרות איבדו את שמן ועתה הן 737 לדוגמא או 428 אחותה הצעירה ואם זה כך כעת, וילד כלשהו מסתובב שם ביניהן, כיצד הוא מדבר עמן כשהן מספר בלבד, ולו יש שם?

לנו הילדים היה שם כמובן, אבל באותו הגיון של שם לילד יש צורך בשם לכל עגלה רכה. שם עברי, שורשי, שמבטא רעיון, שיכרון וכן הלאה.

אז הנה זה אשר עלה בדעתי לכתוב זו הפעם את סיפור הפרות ההן בכפר העגול שבו נולדתי, בית הורי יבדל"א, בית ראשונים, סבא וסבתא ז"ל, נהלל. למה שאספר על פרות דווקא? נשמע מוזר ומיותר למי שלא היה שם. משום שזה לא סיפור על עדר של גועות כבדות שופעות חלב, אלא סיפור על נשמות יפות שהבינו ורצו, והיה להן טוב ורע, נעים וכואב, והן אמרו זאת בשפתן ואנחנו הבנו והשתדלנו להן. מובן שהסיפור הוא סיפורו של ילד ולא משנה גילו, בן שמונה הוא או בן שמונים, ישחיל עצמו בין ברזלי הגדר המקיפה, יכרע על יד פרה

תערוכת בקר בנהלל 18.10.1946 - פרס ראשון

לזכרה וזכרונו

בועז דרומי - לשעבר במושב נהלל

**הכירו את אדרה והיא שחורה
כפחם, קישונה משום ה"נהר"
החוצה את העמק, מלכה כי כבר
משעתה הראשונה אותה
באותות מלכות, תמרה, סתווית,
אביבה, דינה ועוד שמות
לנשמות טובות על ארבע**

הכירו אפוא את אדרה שהזכרתי לעיל והיא שחורה כפחם, קישונה משום ה"נהר" החוצה את העמק, מלכה כי כבר משעתה הראשונה אותה באותות מלכות, תמרה, סתווית, אביבה, דינה ועוד שמות לנשמות טובות על ארבע שהבינו אחת אחת, למי קראת ועם מי אתה מדבר.

אדרה היתה פרה שחורה לחלוטין אפשר לומר, להוציא פס לבן היורד ומתעקל מבין קרניה מטה עד כמעט האף העבה והלח, היא היתה שחורה ובולטת בחצר פרות שחור-לבן. כמובן שאדרה לא ידעה שהיא נהללית, ברפת של דרומי, ושהיא נולדה באביב, בחודש אדר. היא כן ידעה שקוראים לה אדרה.

היא נולדה באביב וראויה היתה להיקרא בשם אביבה, אבל אביבה נולדה יומיים לפני זכותה בשם המקורי מלשון אביב. אבל משפחה עברית בעמק מתחדש, אינה עומדת חסרת אונים ודמיון בעת עונת ההמלטות המבורכת וכל עגלה פועה שזה עתה עמדה על רגליה תזכה לאהבה ולשם ראוי. לאיכרי הכפר היו אז מעט פרות ברפת, 10-20 פרות, שלושה כדי חלב בוקר

לצדן, יודעים שזה הרבה למעלה מכך, כל פרה ופרה זה עולם שלם של אופי ותכונות נפש, אישיות, לוחמנות, ויתור, דחיפה וכן הלאה, כל מה שמצדיק לקרוא להן בשם אמהותינו מהתנ"ך, דודתינו מעפולה וחיפה, או לכבדן בשם אחר, בעוד אימנ כבר נזעקת אליהן מיסורי ההמלטה ומלקקת ומעודדת את הקטנה, לקום אל עטיניה.

אז אלה היו הפרות של ילדותי, אחת לאחת נשמה תמימה וקלה שיודעת להקשיב להמייתי ולספר לי את אשר על לבה ומכאן פרח והרחיק הילד.

את הילדות כאמור וכדרך הטבע נתבקשתי לעזוב. עזבתי כמובן גם את אדרה, סתווית ומלכה ושאר הפרות המופלאות ההן ונזעקתי לשוב ולספר עליהן, משום שהן חומקות ממני ומכם להיות כעת סתם 733 או 738 וכן הלאה.

דעו, אם ליטפתם עגלה רכה ונתתם לה שם ומשמעות, והגשתם לה גבעול של חציר ותלתן עד שגדלה והיתה בעצמה לאם, אזי תבינו שעדר בהמות לעתים ולכאורה הוא לא ממש עדר בין ראש לזנב, הוא אחת לאחת, פרה מיוחדת ויפה. ■

וערב, וזהו, רפת, ביתן בטון מוארך מימי בראשית, חצר הפרות וסביבה גדר מצינורות ברזל, יוצאת ונפרשת ממנה, אדי הזבל עולים עם אדי החלב והאיכר הכבד למראה, כמלך וראש לה. פרות כבדות מתנהלות לאיטן בין מרבצן מזבל וקש, לאבוס הבטון ולשעת התלתן העסיסי והאספסת, וכשעטינן גדוש ומייסר זה הזמן להידחק לרפת החמה והאפלולית, כל אחת ואחת למקומה הקבוע ולהמתין לאיכר וכליו שיבוא ויחלוב. המון שלווה ורוגע יש לכאורה בהשלמה והשלמות הזו, אבל הילדים היחפים של אחר הצהריים, שגדלים